

Verslag van de Polderbende avondtocht van zaterdag 8 oktober 2022.

Het weer is ons gelukkig beter gezind dan twee weken geleden, toen we de avondtocht eigenlijk zouden lopen. Zelfs de zon schijnt nog en de temperatuur is goed.

Een complete groep kinderen staat om 18.30 uur klaar om te beginnen en dat doen we dan ook maar snel. Eerst naar het hek, daar even verzamelen voor een groepsfoto en kennismaking met elkaar, want er zijn weer verschillende nieuwe kinderen bij. Bovendien loopt Joes mee, die wil kijken of hij mee wil gaan begeleiden in de toekomst. Hij was 11 jaar geleden als deelnemer bij onze eerste tocht al aanwezig.



De tocht zal in het teken staan van andere zintuigen dan we gewoonlijk als eerste gebruiken, dus we gaan met name onze oren even testen. We gaan in een kring staan en iemand mag in het midden met gesloten ogen. Iemand uit de kring maakt een geluid en degene die in de kring staat moet wijzen van welke kant het geluid komt. Dit gaat hier aardig goed.



Henny zegt dat we dit op een andere plek nog een keer gaan doen, omdat we ook rekening moeten leren houden met weerkaatsing van geluid. Voordat we dat gaan doen moeten we eerst een grote stier zien te passeren die het pad blokkeert. Kitty leert ons waar we op moeten letten om te zien of het veilig is. De stier ziet ons, draait in onze richting, stopt met herkauwen en is heel alert. Wij wachten rustig af en de stier draait zich rustig om en herkauwt rustig verder. Dat is het moment waarop Kitty zegt dat we gaan lopen, met een bocht om de stier heen. Voor sommigen is dit toch wel een klein beetje spannend, ondanks de stoere verhalen van te voren op grote afstand. Als we eenmaal op het pad langs het water lopen doen we het spel nog een keer en je kunt duidelijk merken dat het hier lastiger is om precies te wijzen waar het geluid vandaan komt. Dit is goed te weten voordat we op zoek gaan naar vleermuizen en bevers.

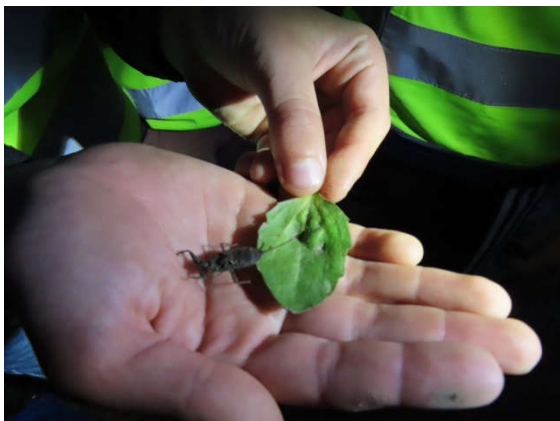
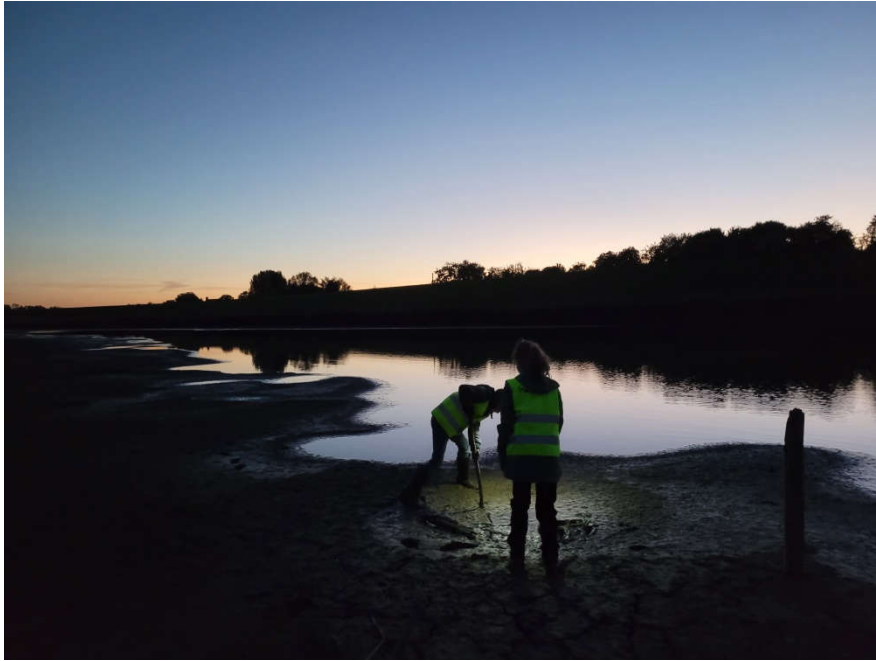


Kitty, Joes en Henny hebben een bat detector en Kitty legt uit hoe die werken en zij laat ook zien dat vleermuizen praktisch hetzelfde skelet hebben als wij mensen. Verbazingwekkend, ze hebben zelfs ook duimen. En ze maken geluiden die wij normaal gesproken niet kunnen horen. De detector zet deze geluiden om in iets dat wij wel kunnen horen. Verschillende vleermuizen maken geluid op een verschillende frequenties, dus we stellen de detectors verschillend in, zodat we veel op kunnen vangen. We luisteren eerst goed bij de bomen, want Kitty vertelt dat ze nu hier heel goed kunnen zitten. We horen nog niet veel, maar het is voor de kinderen heel interessant om uit te proberen wat een detector allemaal oppikt, wrijven in je handen, knippen met je vingers, stappen zetten in het gras en nog veel meer.



Dan lopen we naar het water, intussen is het schemerig en de maan, helemaal vol, laat zich ook al mooi zien. De kinderen willen natuurlijk ook zelf de detector vasthouden en wie dat het rustigst doen, horen al snel vleermuizen geluiden. De vleermuizen gaan op jacht naar insecten en we zien ze ook vliegen.

Andere kinderen worden hier ongeduldig van en zij vinden het water en de modder er omheen veel spannender en ondanks de waarschuwingen van Henny, ja hoor, komt er toch weer iemand vast te zitten en als hij los is, zit zijn laars nog in de blub. Gelukkig hebben we Pim bij ons en een aantal slimme jongens die takken aandragen om op te kunnen staan en een grote stok om de laars uit de modder te kunnen trekken. Als Henny zegt: ik had toch gewaarschuwd is de reactie: maar gelukkig leef ik nog! En gelukkig is dat ook zo. Intussen vinden we een waterschorpioen en Joes wijst ons op beversporen: afgeknaagde takken en pootafdrukken. Zo duidelijk dat je goed kunt zien dat bevers ook 5 vingers hebben.



Het wordt intussen behoorlijk donker en er gaan lampjes aan. We hebben dan ook al aardig wat vleermuizen gehoord en gezien. Nu bij de bank even tellen of we nog compleet zijn. Gelukkig het klopt!

Dan lopen we langs de grote plas terug en we letten goed op of we kringen in het water zien of andere geluiden in of bij het water. Als we daar stil staan aan de waterkant en het lukt iedereen om een poosje helemaal stil te zijn, alle lampen uit zijn. Ja dan raken we wel onder de indruk van de prachtige maan op het water en de heldere ster links van de maan. Is dat de poolster of toch Jupiter?



Plotseling zien we iets bewegen, kringen in het water en iets zwemt er....een bever? We kijken goed, maar ontdekken dan al gauw dat het een meerkoet is, waarvan we er nog meer tegen komen. We lopen tot de bomen zonder lampen aan. Voor sommigen toch wel erg spannend en als Pim en Max ook nog enge verhalen gaan verzinnen...tja...dan ben je blij als de lampen weer aan mogen. Als we de bocht om zijn zegt Kitty dat we stil moeten zijn, want zij hoort iets knagen en ziet iets bewegen aan de oever. Maar hoe wij ook proberen we horen en zien verder niks. Dan maar, al verhalen verzinnend terug naar de ouders, die we in de verte al zien aankomen. Nog gauw verhalen uitwisselen en de hesjes inleveren en dan op naar huis, allemaal al weer een ervaring rijker.

Henny